

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu łobotu w Ssmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjedžen semrjetnyh.

Hebr. 4, 9.

Stare zyrkwine lěto, kotrež je naš jako šwěrnj pscheczel hacž sem pschewodžalo, so dženska wot naš džěli. My dale khwatamy i khwataym czašom, tón pscheczel sady naš wostanje. Ale wón nam njeda i prósdnymaj rukomaj dale czašnycž. Wón dawo nam łobu sa žiwnosć na pucžowanju, šchtož je nam někotru njedzělu a wschědny džěń, na wjěkelnych a srudnych dnjach prajicž měł. Šchto je jeho roszohnowazy postrow na džěnknišchim dnju, hdžěž je tak někotra wutroba se srudobu a bolosću wobcžezena, tak někotre wóczko se šylsami napjelnjene, po troschcže, po měrje šebi žada?

Hebr. 4, 9: Je hišcže šabatny wotpočink wostajeny Božemu ludu.

To je posledne strowjenje. Hdžě namaka duscha měr?

1. Njenamaka jón wotkach w šwěcže?

So zylim, dalokim šwěcže njedyrbjal žaneho městna bycž, hdžěž móžu měr namacacž? Wěšo rěka: „Šwět je rjany, jeho wjěbela šu šlōdke,“ džěcžo drje so k macžernej wutrobje tlocži a šebi myšli, so je tam wobarnowane pschecziwo njepscheczelej, pschecziwo kōzdej strachocze, wěšo młodženz, młoda holza khwatatej do žiwjenja, so nadžejo, so je tam wjěbele, šbože, ale wy, kiž scže jo nashonili w šchjizu a tynšnosći, kotrymž je dženska wutroba sažo czežka, wy jo lěpje wěšcže: W šwěcže macže wy štyšnosć. O kelto njeměra w žiwjenju psches cžłowjetow! Gusto

šu runje najbližichi, najlubšichi, kotřiz nam někotru czežku hodžinu pschihotuja. Kelto štyšnosće w nusy žiwjenja, kelto bolosćow we wojowanju pschecziwo hrěhej, kelto šylsow pak pschede wschěm psches poslednu šmjertnu nusu!

Ssmjercž, to my dženska sažo cžujemy, je najšurowišchi njepscheczel, najwjetšchi kažet měra. Haj, hdy by ničžo druhe njeměra njecžiniło, wón nam měrnejše hodžiny popšchal njeby. Wón dže nam k bokej psches žiwjenje. Manu po ranje nam bije. A hdyž so šda, so je rana šajita, pschezo sažo i nowa so krawami. Hdžěž šebi myšlišch, so šy bolosć pschewinył, pschezo sažo wožiwu.

To da nam šwjedžen semrjetnyh nashonicž. Dženska hišcže juntrócž nashich mownych widžimy w jich žiwjenju, w jich wjěbelu, w jich šbožu, ale tež na jich khorołozu, na jich šmjertnym kōžu; widžimy hišcže juntrócž w duchu so lamaze wóczko lubeho džěscža, posledne lubosćiwe pohladanje mrejazeje macžerje, štyšchimy posledne šlowo so džělazeho nana a i nowa krawami nashca wutroba. Haj, hdžěž bu měr lědom dohity, tam so sažo njeměr wudobudže.

Ach, hdžě na šwěcže měr namakamy, hdyž wschudzom njepscheczeljo na naš šakaja? Hdžěž hrěch psched durjemi leži a šwědomnje mje khosta, hdžěž šmjercž wot přenjeho wodychnjenja hacž so lamazemu wóczku mi k bokej dže. Hdžě cžu měr wocžacacž wot šwěta, hdyž tola šwět šandže se šwojimi žadosćemi a mi wobstajne městno pschicžicž njemóže?

Ně, tudy njeje městno, hdžěž duscha měr namaka. —

2. Je hišcže šabatny wotpočink wostajeny Božemu ludu. Hdžě namaka duscha tónle wotpočink?

Je row městno, hdžež jón namaka? Tak so sda.
W rowje je mēr. Tam wscho woczichnje po honjenju
šwěta, tam je mēr po džěle a prózy; tam je mēr po bėdže-
nju žiwjenja, tam je sřednanje po hidženju a njejednocy.
Měrnej tam hromadže ležitej, kiž bėschtaj najhórškej nješče-
czelej. Je to mēr, na kotryž my čakamy? Njeměra drje praji:
„Tam je kónz, tam niczo našch mēr kashcz njemóže.“
Ale my to lěpje wěmy: Duscha, kiž s czeła dže, pyta
druhe městno a czeło tež wěcznje w rowje njewostanje.
Hdže sbladuja našchi morwi w rowach? Kak budžemy
tež my junu khowani, hdže budže wócžko wobroczene?
K ranju. Čžeho dla? Wulkemu ranju horjestacza na-
pšhecžimo, kłóncžku napšhecžimo našche woblicžo, kotrež
junu sšadža a kotrehož pruhi so dobudu do hłubokoho
rowa, so bychu czeło se spanja wubudžile. Ně, mēr
w rowje tež njeje wěczny mēr, mēr sa duschu.

„Je hišcže šabatny wotpocžinł wostajeny Božemu ludu.“

S Božeho doma na městno mēra a wot tam do
Božeho doma. To je džěnša pucz wjele cžłowjekow. Je
tu w Božim domje městno, kotrež my pytamy? Tak so
sda. Tu nowe snti klyšich: Jesuř, wumóženje, nje-
bješa. Je tu domišna, hdžež duscha wotpocžinł namaka?
Tak so sda: Wot jow njewotědže hišcže nihto bjes
trořhta, kotryž so s krawjazej wutrobu temu Anjelej
bližesche; jow njewotědže nihto bjes mēra, kiž s roš-
lamanej wutrobu pšched tym Anjesom so poškileche; jow
so kóžda šylna swutrě, kiž so pšched tym Anjesom pšchela.
Ale tola tež tudy někotre bėdženje so šapali, někotry wchor
so sběhnje, někotra tak jara mērna wutroba so wali do
wulkeho snutskowneho njemēra. Tudy tež hišcže wostanje
žedženje, domožadanje.

Bliže šmy my tudy domišnje, pucz my tudy nama-
kamy. Šhtož w Božim domje widžimy: Božu martru na
woltarju, snti kherluschow a šłowa Božeho šłowa, šu
wschitko pucz pošasowarjo s tym napiřmom: Horje k nje-
bjeřam domoj! Jow steji s njewuhabliwymy šłotymi
piřmikami napiřane: „Je hišcže šabatny wotpocžinł
wostajeny Božemu ludu.“ „Wotpocžinł je tam horšach
w šwětle.“ Haj, horšach je wótzny dom, hdžež wschitke
džěcži so šhromadža k wěcznemu sřednocženju, hdžež žane
džělenje wjazy njeje; horšach je šwětko, hdžež so žana
rowowa cžemnoscz wjazy njedobudže, hdžež budža wschitke
šylny swutrěwane.

My šmy na pucz — njedajmy so wot njeho wot-
wjescž. My mamy to jene žadanje — njedajmy jo moricz
wot šwěta!

To je našch trořcht, našcha wěřta nadžija, našche
šwětko we wschej cžemnoscz:

„Je hišcže šabatny wotpocžinł wostajeny Božemu
ludu.“ Šamjeň.

Šłošy s pohrjebniřcža.

(K. Gerol.)

1. Jana 2, 17.

Kaž wo šnje džěch, do myřlow ponóřeny
Šso nam'kach w wrotach tu kaž šabludženy;
D cžeja je ta šahroda a rola?
Šsu mormyřch pola!

Ta šastupich, tak bėchu šchtomy šhlódně!
Wscho kczěje tu, wsche řjadki šu tak mlódně,
A s wotkal je tón dym, a s kashch bowow?
Ach to je s rowow!

D cžłowjecže, hlej tu, hdže twoje pucže
Šso škonja, kiž tež šložich mudrje, kručže;
Čži k noham khróřcža liřcže w šwjadłym mořche:
Šso škonja w prošche!

Hdže je wscho cžłowřke njeřbože a šbože,
Wscho, šhtož tu putnikow wschał tričhicz móže?
Na křchžach nam'kali šu, kiž šu čžypli:
Šsu wschitžy byli!

Hdže dusche šu, kiž něhdy tu na šemi
Šso s horjom bėdžachy a žadosczemi?
Kiž w lubosczu a hidženju tu džěchu s kraja?
Ach, wschitžy kłaja!

Hdže mlodži, řjani ludžo šawostachy,
Kiž w jařnym kłóncžku tu so pšchekhodžachy?
Ššto khowa kamjeň, na kotrymž moch rořcže?
Šlej, šame kóřcže!

Hdže móžni šu, kiž w šwěcže wjeřelachy
A k njeby w hordosczu so pošbėchachy?
Tam s murje rapaš rapa a jich hani:
Šsu pohrjebani!

Hdže šu cži, na kotrychž wschał špomnicž šłubi
Přchi rowje luboscz šwěrna? Hdže šu lubi?
Tam khowny cžicho šchepřaju w jich mjeni:
Šsu šapomnjeni!

Ach, njewě nihto, hdže šu woni wuschli?
A njedže žadoscz hacž tam, hdžež šu dóřchli?
Šso šrudnje tšchape šchmřeka cžmóla hłowa:
Row wschitko khowa!

Ach, wěřil žalosczu tak do šahonow,
Mój duch so šhubjuje do štyřnyřch šonow,
Šlej, řerja šblėdnu, šwjatol hižom šwoni:
Šsmjercž kóždy šhoni!

Ššchel. Š. Bróřka.

Pohrjebniřcžo.

Šady a husto pšchekhodžowach cžichowne pohrjebniřcžo, šo
rořhladujo na šwjecženej roli Božej. Ša nadeřdžech mnohe rowy
jednore a bjeře wscheho wušnamjenjenja, jeno tam a šem widžach
na šelenej hóržy róžicžku, wot lubosczuweje ruki řadženu. Ša šebi
pomyšlich: tu wotpocžuja cžiřami, kotřiž so křudže žiwjachu,
křudži wumřjechu a tym šwojim dale niczo njeřawostajichu, křiba
šwoje křchescžijanske požohnowanje. Přchetož tež mješ nimi bėchu
nadobni, kotrychž wopomnjenje we žohnowanju wostanje. Ale ja
wuhladach tež rowy, s pšchymy wopomnikami wudebjene, tu jedno-
riřcho, tam wulkotniřcho; jow křudřcho, druždže bohatscho. Do tych
bėchu řaryte řemřjetnyř mjena, s wořebitej křwalbu pšchewodžane.
Ša šebi pomyšlich: to šu cži, kotřiž sa cžař šwojeho žiwjenja
wjele řemřřkeho křbla wobředžichu a šwojim potomnikam drohe
pořlady bohatsřwa řawostajichu. Nětko wotpocžuja woni pódla
tyř druhich w tej řamřnej řemi a šu proř a pšerřcz kaž woni.
Šo mnu křhodžachy tež družy mješ rowami wokoło. Š jich

woczow bo starosc a nusa swęczechstej. Shudoba bē jich džel; pod podobnej hórku junu wotpoczowacz wot wscheho hubjenstwa, jich nadžija. Woni pschi tym a tamnym blyschczatym pomniku fastachu, pola mnohich pak hymnje nimo džechu. Tu a tam, hdžež posastachu, bo jim wóczto maczesche a pschischedschi k jenemu rowej, jafne bylly ronjachu pod hlubokim sdychowanjom. Za žebi pomyllych: tudy wotpoczuje dobroczel khudych, kotryž je bylly trěl, wutroby polóžal, čzerpjazyh swjehelał. Na jeho rowje steji morny mje-džowy pomnik, wot srudženyh sawostajenyh jemu stajeny, žimy pak we wutrobach tyh, kotryž jeho žmjerntnu hórku s plakanjom wobstupuja.

Tež želaze dusche k rowowym městnam pschiidžechu, so bychu žwojich lubnych semrjetnyh wophtale a wupychile te hórki, pod kotry-miž woni wotpoczujaja. Koho pytače na pohrjebniščezu, wy džēczi, kiž wy tam kleczo ruzny lamacze a tak horze bylly pschelimacze? Ach, wy pytače žwojeju staršehju; taj mějeschtaj waž tak lubo, taj bēšchtaj bo s najwjetšimi woporami ja waž starałoj, na tymaj wišasche wascha žyła wutroba; a nětko wotpoczujetaj w žwojimaj rowomaj, nětko stejicze wopuschczene w swęcze a njeměšcze, tak macze žebi pomhacž; wbohe džęczi! — Koho ty pytašch, khutny mužo, kiž ty tam tak do hlubokich myšlow ponórjeny psched tym bēlym rowowym kamjenjom stejisch? Ach, ty pytašch žwoju mandželiku, kotraž je s tobu wježele a srudobu džělila, psches žwoju lubosčž czi žiwjenje porjehšchala, se žwojim zunim a czičim škutkowanjom czi twój dom pschijomny cžinila, cze w srudobje troschtowala, w twojich khoroščezach hladała a czi twoje džęcžatka woczahnyčž pomhala. Žandžel žmjerče je czi ju wotwjedł s twojeju rukow, tu swěrnju lubosčžimu duschu. Rač bo tebi nětko tak štyšcže! — Koho ty pytašch, želaza žónšla, kiž ty tam w žarowanškej draščze psches rynthi rowow krocžisch? Ach, ty pytašch žwojeho mandžel-šeho, kotrehož bē žebi wušwolila, so by s nim, psches žuni swjašł lubo-šcže a swěry mandželšy žjenocžena, psches tutón žwět šchla. S nim bē žebi šafitarja we wschěch naležnosčezach žwojeho žiwjenja dobyła, a hlej, blēda žmjerčž je czi twoju sepjeru šlamala; ta wutroba, kotraž cze tak horzo lubowasche, wjazny njepužoze, a ty šačuwasch bo nětko tak šamotna, tak wopuschczena! — Koho ty pytašch, šary šchēdžiwzo, kiž ty tam, bo we žwojej šlabosčži štuleny na kij se-pjerawšchi, s šhablazhmi krocželemi štupasch? Ach, twoje džęczi, nad kotrymiž mějesche žwoju radoščž, žu czi do přēdka wuschle do wěč- nosčze a njemóža cze w twojej šlabosčži podpjeracž; tež wot psche- cželow twojeje mlodoščze njesteji czi hižom dawno žadyn wjazny po bofu; ty žy s žušbnikom mjes něčžischim šplahom. Rač je tebi tak cžežto! Žiwjenja žyty sdychujesch: „Anježe, wono je doščž!“ a pytašch žebi tudy městacžto, hdžež mohł wotpoczowacz wot žwojeho džēla.

Š komu njedyrbjało ty, cziče pohrjebniščez, žwjate a cžesčez- dostojne byčž? Pschetož ty žy město, pschi kotrehož wuhladanju khutne a žwjatocžne cžucža našchu wutrobu pschewošmu, kotrež móže runje tak hluboku srudobu kaž njebjeshu radoščž, runje tak hórku bolosčž kaž posbēhowazu a šahorjazu nadžiju w naš budžicž; město, hdžež žwojich lubnych hrjebamy, hdžy žu woczki w žmjerčži šandželili a swěrna jich wutroba wjazny njepužoze! Niž jeno pschi wotewrjenym rowje, do kotrehož ma bo wotewrjete cželo pušcžicž, ronimny bylly; niž jeno psched woczemi bohateje bylly pschewodže- rijow čže želaza lubosčž žwoju srudobu wosjewjecž; ně, tež posdž- šcho hišcže, hdžy hižom mlódna selenina tu hórku kryje, kotraž našche najdróžšche w žebi khowa, a hdžy je nam nabožina, njebjeshow pschecželniza, šlódli troscht podala a wosšchemjazny balsam do wutrobinyh ranow wulala, wódžitej naš džakowne špominanje a horza žedžiwosčž k městu mēra, hdžež czi drošy wotpoczujaja, kotryž nam w žiwjenju pschišluschachu a kotryž žu hišcže w žmjerčži psches njeroswjasowne swjaški s nami šjenocženi, k czičej,

šwjecženej roli Božej, hdžež bo šorna wušhwaju k rjenišchemu šesthadženju. S hinajšchimi šačucžemi stejimny nětko pschi rowach žwojich lubnych. Šdnyž bē naš přjedny džēlenja bolosčž štužila, po- šbēhuje naš nětko móžuje nadžija šbóžneho šašowidženja. Šdnyž bo přjedny hluboki cžemny row našchimaj woczomaj pošasowasche, dha nětko jeho hórku seleny šchlewjet pschecželnje kryje. Šdnyž našchu wutrobu přjedny jeno myšle žmjerče pschecželnichu, šablyštuja bo nam nětko ranišche šerja drugeho swěta w pschekrašnijazyh blyschczu napšchecžiwu a cziče pohrjebniščez, naš wobdawaze, bo nam jako pscheddwór njemjerntnosčze templa pošasuje. Šdnyž přjedny bylly- waze wóczto dele šložowachmy na žwjecženu přeršcž, posbēhuje nětko žwjata wēra našchej woczki horje k tamnej šbóžnej wyšokosčži a my widžimny w duchu njebjo wotewrjene. — Š cžesčezdostojne pohrjebniščez, žwjatocžne městno! ja dobreho cžlowjeka ty ničto štrasčne, ničto hrošbne njeshy! Ty žy jemu tón štatok, hdžež wutroba wotpoczujaja, hdžež šlóržba wosjewšnje, hdžež wscho sdycho- wanje wonēmi. Šwoje rowny žu jemu šparne komorki, psches šchryštuša wušhwecžene, hdžež cžichomny a žwjatocžny mēr Boži tyh wobdawa, kotryž w tym Anjesu wumrjechu a s kotrychž woni junu, hdžy šašwita rjenišche ranje, wāndu k wěčžnemu šradowanju!

K. A. Fiedler.

Š nozy do šwělla.

Štare, hišcže njewoczischczane powjedaščto Šana Bórškeh o.

(Šofracžowanje.)

VII. Šródž ja ludži.

Šo dnjach a nozach bo šódžnikam nahe přštowe hórki pošaso- wachu a šady nich na přštožym niškim brjošy něšcto hubjenyč figowzow a palmow. Dale won bo město šchērjesche, kiž mějesche wjele cženšich wyšokich wěžow a na twarjenjach džiwne šplaznjene ščēhi.

Rač žmorcžate rybiško plowa, tak šhwatasche šódž psched cžerjatym wētrom na plazatyč žolmach k egiptowštemu měštu Alexandriji, a šódžnyž bóršy plashčžyžny hromadu wjasachu, šotwizny do morja pušcžachu. Ale ja srudne wobydleški šódže to žaneho wješela njemějesche. Šwjasane dyrbjachu žwoje dotalne bydlo, kiž bē tak jara s jich byllymi macžane, wopuschcziwšchi bo do wulkeho cžolma šestupacž. Pschi brjošy bē niška woda, hdžež šódž dale njemóžesche. Duž buchu na cžolmje hacž tam dowjesene, hdžež móžesche bo na kraj štupacž.

Šódžny drugi, jenož niž nosčēški tajšje srudžny, by bo tu špodžimnje jara rošhladowal. Njepšchewidžane rynthi šódžicžkow, šódžow a šódžistow se wscheho swěta tu steja, a jich ščezory do wyšoka došahaju a maju na wjēšchfakch pišane pašane šhorhojčžki. Mužojo s wjazny dyžli dwazecžki ludow tu šhodžo a šhwatajo a bēhajo bo šetkuja a pschēbēhuja. Woni, s wjetšcha kupny, žu pak pschijweshi wschelate tworj se žwojich krajow, pak čžedža s pló- neje Šgyptowškeje rajša, žokora, bawšmy, jahłow a druhich na- šupowaných plodow domoj wješcž. Šermanška cžišcžeriza, bješ šónža hok! Šišcšcžijeno a židži, muhamedanšy a pohanj, cžorni a bēli, brunni a žolcži, našy šhudži a pschšni bohacžki: Wšchitžy tu steja abo teptaja, šódžy ja žwojim dobytkom.

Šlode Šrichowki pak mjelcžo cžahnu, nětotre na poš a nětotre nimale nahe wjedžene a pschewodžane wot njehašbityh wojakow. Šlej, jich drašta bēšche s nich šdrjena abo na šódži šamasana. Šaniba mohla je moricž, tak bo žmjerčž hanibuja. Šelko štow rukow tu je, šelko štow šchēsčžijanskich woblicžow; ale tak wjele je wutrobow, jich žalosčž šobu šačuwatyh? Šdžeha žu ruki, kiž bychu jich swjaški šrosčšawšchi wbohe šchēsčžijanti špušcžale? Tu a tam jenemu wutroba šakrawi, ale wón njemje ani rta wocziničž.

W předu mješ pschyladowarjemi stejí rjany mladý mužski, kiž se srudnymaj wokomaj liczi, tak wjele pschihnatych Grichowkow je. To je tón ilirski pschelupz, kotrehož je hej grichiske towarstwo wustwolilo, so by Grichowki s njewólništwa smukupował. Čzrjoda Alexandrijskich masanych prošdnikow ho jim s wohidnej hubu woschčerja. Sedyn stary k druhim rěči: „To je khesčezijanskim pšam strowo, so pod rukami tych žakowca, kotřiz nascheho wulkeho profetu khwala a čezčezja s tym, so khesčezijanske pšy čwiluja. — To je tón tydžer hižom druha lódz, kiž je tajke žónike pschuwješa.“ Tež čzrjody hubjennych proscherjow na masanych, wustich a šmjerdzatych hařach njepšchepuschčezowachu te wohe s hanjatymi šlowami.

So dołhim čezhnjenju jich wjedžerjo psched nislím, ale ščerošim twarjenjom stejó wostachu. To bě to město, hđžež dyrbjachu wostacz, dójž njebudža na pschedań wjedžene. Te twarjenšto, wot pjerščezje, blóta, hlíny, ščezerniščezja a něščto kamjenjow naplazane, bě šterje na wulžyšchnu pěž podobne, dylži na žane, ludžaze bydlo. A tajke hagle bě nutštach! Tu něhdže njebě kaž w jara hubjenej štwě, ně, hródz ma nasch šfót tu a tam lěpšchu a šwětlisču.

Nětko dha buchu wohe zusuizy nuts šahmate a špuschčezane se šwojich šwjastkow. Tu pytnychu tójščto hižom wčezera pschihnatych žónšich, starsche a mlódsche. Dofelž pak běšche hižom s wječzora, a w twarjenju hewal kaž w čzmowej kólni, njemóžachu ho jene s druhimi šesnacž.

Wórny potom dostachu něotre drjewjane šudobja s mjařom warjeneho rajša, a to dyrbjachu bjes kžizy s horschčezemi jěšč. Wo nožach, kžizach a widlicžkach w tamnym kraju njewjedža. Bjes džywa, so tež mjařo dostachu. Teho maju Egipčezeno wjazy hacž došč. Šich kraj je tak plódný, kaž nimale žadyn na žylej semi. Šunt howjaseho mjařa je ša tší kroschki, ša kroschik džezacz jejow, ša šcherpatku móža ho pječzo šolotwoje najěšč. Duž bjes džywa, so jim s mjařom rajš dachu. — Ale s džiwom, so dyrbjachu w tajkej nješwarnej, dušchatej kólni pschewwacz, bjes woby k myčzu, bjes něčajkeho lěhwa k wotpoczinku. S džiwom, so hiščezje lěpšcheje jědže njedostachu a lěpšcheje pschiprawy. Wšchal dyrbjachu ho jutšje na wiki wješč a tam dyrbjachu tola špěščne a nahladne byčž.

Wčezera pschuwjedžene běchu hižom dženzja na wikach pobyle, ale knješowy pschedawat je njebě droho došč rozpšchedacz mohł. Duž dyrbjachu te na pschedań bóle ščewjane byčž a hižom přjedy, kaž dženzja, polěpšchi dostawacz, so bychu na wikach drohe pjenješy placžile. Ale wot bojosčzow pschekónzowane lědy wot wonjateje jědže woptachu. Kóžda běšche ho na semju walika, wo nicžo njerodžizy. A hđž posdžišcho na hařach wotkach hara wómjeltowasche, běšche počinał špar wuplakane wóčžla šamkacz. Wjele horžych proštwow pak hiščezje přjedy k njebjekam čehnišche, a Marja ho do rukow šwojeho Šbóžnika poručiwšchi a na semju lehnwšchi w Božim mjenje drěmacž počza. Wšchal běšche ju macž husto wučžila: njech pschindže na čzož chze, wšchudže naš Boža prawiza džerži. Pšchi špoczatku něčžiščeho hubjenštwá bě drje na tele šlowa šabyła, ale čžim dlěje a čžim bóle ji nětko nadžija k Bohu s nich roščžišče.

(Pšchichodnje dale.)

Manna.

(Šlónčzenje.)

W nowišchich čařach pschipiřuju pschirodospytnizy manna wěštej liščawžy, ščlicžkownik jědžomny (egbare Schüsselschekte) mjenowana, kotraž jara husto štoro we wšchěch puščzinskich dolinach w Malej Ašije, Arabiškej, Persiškej, Tartarškej, Krymskej, alžerškej Saharje atd. roščze. Dofelž w tamnej pěškojčnej pódže twjerdže njebedži, šduje ju wětr

lohžy s hórkw dele a wona pschikrywa potom semju w dolinach daloko a ščerošo čařto něotre palžy tołsto. Wozam šluži ša witanu pižu a ludžo čžinja s njeje khlěb. Wona šlodži pschijomnje šlodžy a mufojče, mješ tym so druge liščawki, kotrež wobhdlerjam wošebje wyřoko šhwjerjanskim w čařu nuy k jědži šluža, ho psches njepšchijomnje hórki pschiwutk (Weigenschmack) wušnamjenja. Dofelž ho s tuteje liščawki khlěb pjež hodži, s hrjebješčitoweho manna pak šwojeho zofora dla niž, dha šda ho wěšte, so šu israelske džěčži tuto manna šberale, pschetož wone pječžichu s njeho khlěb. — Šižom w lěče 1828 je wěšty Thenard pariškej akademiji nawukow pokasli tuteje liščawki jako žiwjazy šred pschedpoložil. Wón praji, so wobšteji něhdže s hroch wulkich hromadžje wiřaznych kulowatych šornješčkow s nažolč seleneje barby a s bělomučžnatym pocžahom. Wona šlodži šlabje po šchrobu (Stärke) s pschiwutkom, štoro wuhelžojnym (wuhelza, Champignon). W horzej wodže bubni a šlodži s mlokom warjena a s butru a se šelu šačžinjena, něžnje a pschijomnje. — Manna je ša narašche kraje wulka dobrotá; psches dołho trajazu šuchotu nastawa tam druhdy wulka drohota, manna pak, kiž tam dyř a dyř pada, poniža hnydom placžišnu.

Wny pak špóšnavamy s teho wšcheho, so tež tudy placži Knješowe šlowo: Čžlowjeť njeje živy wot khlěba šameho, ale wot kóždeho šlowa, kotrež psches Boži rót wuńdže.

M. R.—k.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Druhu njedželu adventa budže šerbške kemschenje w šchiznej žyrkwi w Draždžanach. Šubi Šerbja čžyli šwojich šnatych a pschiwušnych, kotřiz šu w Draždžanach a wokolnošči, w prawym čařu ua kemschenje dopomnicž. Wošebje čžyli tež starschi šwojim šynam, kotřiz w Draždžanach we woječštwje šluža, piřacz, so mohli šebi dowolnošč wuprořycz, na šerbške kemschenje hicž.

— Lěto ho k kónzej pschibližuje a na nowe lěto šebi kóždy protyku wobštara. Do šerbškeho doma šlušcha šerbška protyka „Pšchedzenak“. Wón je šařo jara rjenje wot dołholětneho wudawarja špiřany. Dostacz je w Šsmolerjež knihčžiščezetni kaž tež we wšchitkich pschedawatnjach „Šerb. Nowin“.

— Kaž šlyšchimy, präparanda, t. j. pschihotowarňa ša seminar we Wojerezach, na kotruž běšche ho wjele starschich wješelilo, do žiwjenja nješupi, dofelž wšchnošč ju ša nusnu pošnała njeje. To je se šchodu, pschetož wjele šerbškich starschich čžyšche tam šwoje džěčži póbłacz, dofelž by ho to ša tunje pjenješy hodžilo.

— Wny lubych čžitarjow dopomnjamy na proštwu šaššeho miřionškeho towarštwá, kotraž je ho w našchim šopjenje „Šomhaj Bóh“ woczžiščžala. Nusa je wulka, duž pomhajče se šmilnej wutrobu.

Porjedzenje: W čžišle 45, štr. 180, šchčžep 2. wumaž w 1. šchtucžzy šomma, přjedy a šady šlowa „luboščž“ štejazje; w 11. rynchžku wot delka pak čžitaj „wobšukowazej“. Štr. 181, šchčžep 1. ma w 17. rynchžku wot horla „čžoplu“ rěčacz. — W čžišle 46, štr. 184, šchčžep 2. bě šo w 1. šchtucžzy piřmik „M“ pšchi čžiščezju wotlamal, šchtož šrošymjenju šadžewa. Špomnjena šchtucžka dyrbi takle rěčacz:

Dwě ruzy čžzetej pschimnyčž šo
Dženš psched woltarjom šwojatym,
Šso džeržecz pschezo šwěrnišcho
Šow w šwěczje pscheměnjatym;
Šchtož luboščž pak chze wjařacz hicž,
Ma wšchšcha ruka wobtwjerdžicz:
Kladž mila ruka Boža
Na Waju dostatš šboža!